

BÓG

PISMO ŚWIĘTE

Pismo Święte Starego i Nowego Testamentu jest pisany Słowem Bożym, przekazany pod natchnieniem Bożym przez świętych mężów Bożych, którzy mówili i pisali pod wpływem Ducha Świętego. W tym Słowie Bóg przekazał ludziom wiedzę potrzebną do zbawienia. Pismo Święte jest nieomylnym objawieniem woli Bożej. Jest ono wzorcem charakteru, sprawdzianem doświadczenia, autorytatywnym przedstawieniem zasad wiary i godnym zaufania sprawozdaniem działania Boga w historii.

2 Piotra 1,20.21; 2 Tym. 3,16.17; Ps. 119,105; Przyp. Sal. 30,5.6; Iz. 8,20; Jan 17,17; 1 Tes. 2,13; Hebr. 4,12.

BÓSTWO (TRÓJCA)

Bóg jest jeden: Ojciec, Syn i Duch Święty, jedność trzech wiekuiście współistniejących osób. Bóg jest nieśmiertelny, wszechmogący, wszechwiedzący, przewyższający wszystko i zawsze istniejący. Jest On nieskończony i niepojęty przez ludzkie zrozumienie, a jednak znany dzięki objawieniu samego siebie. Godzien jest wiecznej czci, uwielbienia i służby całego stworzenia.

5 Mojż. 6,4; Mat. 28,19; 2 Kor. 13,13; Efez. 4,4-6; 1 Piotra 1,2; 1 Tym. 1,17; Obj. 14,7.

BÓG OJCIEC

Bóg wieczny, Ojciec, jest Stworzycielem, Źródłem, Wspomożycielem i Władcą całego stworzenia. Jest On sprawiedliwy i święty, miłosierny i dobrotliwy, nieskory do gniewu i obfitujący w niezachwianą miłość i wierność. Przymioty i przejawy mocy ukazane w Synu i Duchu Świętym są także objawieniami Ojca.

1 Mojż. 1,1; Obj. 4,11; 1 Kor. 15,28; Jan 3,16; 1 Jana 4,8; 1 Tym. 1,17; 2 Mojż. 34,6.7; Jan 14,9.

BÓG SYN

Bóg wieczny, Syn, ucieleśnił się w postaci Jezusa Chrystusa. Przez Niego zostały stworzone wszystkie rzeczy, objawiony został charakter Boży, dokonane zostało zbawienie ludzkości i osądzony został świat. Na wieki prawdziwy Bóg stał się także prawdziwym człowiekiem, Jezusem Chrystusem. Poczęty z Ducha Świętego, zrodzony został przez dziewicę Marie. Żył i doświadczał wszelkich pokus jako istota ludzka, dał jednak przykład doskonałej sprawiedliwości i miłości Boga. Przez cuda ukazał moc Bożą i zaświadczył, że jest obiecany przez Boga Mesjaszem. Cierpiał i dobrowolnie zmarł na krzyżu za nasze grzechy i w naszym zastępstwie; powstał z martwych i wstąpił do nieba, aby podjąć służbę w świątyni niebiańskiej w naszej intencji. Powróci znowu w chwale, aby dokonać ostatecznego wybawienia swego ludu i wszystko odnowić.

Jan 1,1-3.14; Kol. 1,15-19; Jan 10,30; 14,9; Rzym. 6,23; 2 Kor. 5,17-19; Jan 5:22; Łuk. 1,35; Filip. 2,5-11; 1 Kor. 15,3.4; Hebr. 8,1.2; Jan 14,1-3.

BÓG DUCH ŚWIĘTY

Bóg wieczny, Duch, współdziałał z Ojcem i Synem w dziele stworzenia, ucieleśnienia i

odkupienia. To On inspirował pisarzy Pisma Świętego. On nappełnił życie Chrystusa mocą. Działa na człowieka i przekonuje go, a tych, którzy odpowiadają na Jego działanie, odnawia i przemienia na podobieństwo Boga. Posłany przez Ojca i Syna, aby zawsze pozostać z Jego dziećmi, przekazuje Kościołowi dary duchowe, obdarzając go mocą świadczenia o Chrystusie, i w zgodności z Pismem Świętym prowadzi do całkowitej prawdy.

1 Mojż. 1,1.2; Łuk. 1,35; 4,18; 2 Piotra 1,21; Dz. Ap. 10,38; 2 Kor. 3,18; Efez. 4,11.12; Dz. Ap. 1,8;
Jan 14,16-18.26; 15,26.27; 16,7-13.

CZŁOWIEK

STWORZENIE

Bóg jest Stworzycielem wszechrzeczy, objawiającym na kartach Pisma Świętego autentyczny opis swego twórczego dzieła. W sześciu dniach uczynił Pan "niebo i ziemię", i wszystkie istoty żyjące na ziemi i odpoczął w dniu siódmym pierwszego tygodnia. W ten oto sposób ustanowił siódmy dzień tygodnia (sobotę) wieczną pamiątką swego dokończonego dzieła stworzenia. Pierwszy mężczyzna i kobieta uczynieni zostali na podobieństwo Boga, jako koronne dzieło aktu stworzenia, otrzymując władanie nad ziemią i obowiązek troski o nią. Stworzony świat był "bardzo dobry", objawiając chwałę Boga.

1 Mojż. 1; 2; 2 Mojż. 20,8-11; Ps. 19,1-6; 33,6.9; 104; Hebr. 11,3.

NATURA CZŁOWIEKA

Mężczyzna i kobieta stworzeni zostali na podobieństwo Boga, z własną indywidualnością, obdarzeni mocą i wolnością myśli i czynu. Stworzeni jako istoty wolne, stanowiące niepodzielna jedność ciała, umysłu i ducha, zależni są jednak od Boga we wszystkim, co dotyczy życia. Gdy nasi pierwsi rodzice okazali nieposłuszeństwo Bogu, zaprzeczyli swej zależności od Niego i stracili swą wysoką pozycję, jaką zajmowali. Obraz Boga w nich uległ zatarciu, zaczęli podlegać śmierci. Ich potomni odziedziczyli tę ich upadłą naturę i jej konsekwencje. Rodzą się ze słabościami i tendencjami do czynienia zła. Lecz Bóg w Chrystusie pojednał świat ze sobą i przez działanie swojego Ducha przywraca pokutującym śmiertelnikom podobieństwo do Stwórcy. Stworzeni ku Bożej chwale ludzie winni miłować Boga i siebie nawzajem, jak również troszczyć się o swe otoczenie.

1 Mojż. 1,26-28; 2,7; Ps. 8,4-8; Dz. Ap. 17,24-28; 1 Mojż. 3; Ps. 51,6; Rzym. 5,12-17; 2 Kor. 5,19.20; Ps. 51,11;
1 Jana 4,7.8.11.20; 1 Mojż. 2,15.

ZBAWIENIE

WIELKI BÓJ

Cała ludzkość włączona jest w wielki konflikt rozgrywający się między Chrystusem a szatanem, który dotyczy charakteru Boga, Jego prawa i władzy nad wszechświatem. Konflikt ten powstał w niebie, kiedy to stworzona przez Boga istota, obdarzona wolnością wyboru, stała się przez wywyższenie samej siebie szatanem, przeciwnikiem Boga, doprowadzając do buntu część aniołów. Szatan wprowadził na świat ducha buntu, gdy zwiódł Adama i Ewę do grzechu. Ten

ludzki upadek spowodował zniekształcenie obrazu Boga w ludzkości, nieporządek w stworzonym świecie i w końcu zniszczenie świata podczas potopu. Na oczach całego stworzenia ziemia stała się areną światowego konfliktu, z którego w końcu Bóg miłości wyjdzie w pełni usprawiedliwiony. Jako pomoc dla swego ludu w czasie wielkiego boju Chrystus posyła Ducha Świętego i wiernych aniołów, aby prowadzili, strzegli i podtrzymywali go na drodze zbawienia.

Obj. 12,4-9; Izaj. 14,12-14; Ez. 28,12-18; 1 Mojż. 3; 2 Piotra 3,6; Rzym. 1,19-32; 5,12-21; 8,19-22; Hebr. 1,14; 1 Kor. 4,9.

ŻYCIE, ŚMIERĆ I ZMARTWYCHWSTANIE CHRYSYTA

W doskonałym posłuszeństwie Chrystusa wobec woli Bożej, Jego cierpieniu, śmierci i zmartwychwstaniu Bóg przewidział jedyną możliwość zadośćuczynienia za ludzki grzech, dzięki czemu ci, którzy z wiarą przyjmą to zadośćuczynienie, mogą otrzymać życie wieczne, a całe stworzenie może lepiej zrozumieć nieograniczoną i świętą miłość Stworzyciela. Owo doskonałe zadośćuczynienie wywyższa sprawiedliwość prawa Bożego i łaskawość Bożego charakteru; potępia bowiem ono nasz grzech i daje nam jednocześnie przebaczenie. Śmierć Chrystusa miała charakter zastępczy i ekspiacyjny, pojednawczy i przekształcający. Zmartwychwstanie Chrystusa ogłasza zwycięstwo Boga nad mocami zła, a tym, którzy przyjmują pojednawczą ofiarę Chrystusa, daje zapewnienie ostatecznego zwycięstwa Boga nad grzechem i śmiercią. Ogłasza, że Jezus Chrystus jest Panem, przed którym skłoni się każde kolano na niebie i na ziemi.

Jan 3,16; Izaj. 53; 1 Piotra 2,21.22; 1 Kor. 15,3.4.20-22; 2 Kor. 5,14.15.19-21; Rzym. 1,4; 3,25; 4,25; 8,3.4; Filip. 2,6-11; 1 Jana 2,2; 4,10; Kol. 2,15.

DOŚWIADCZENIE ZBAWIENIA

W swej nieograniczonej miłości i łasce Bóg uczynił Chrystusa, który nie znał grzechu, grzechem za nas, tak, że my w Nim możemy się stać sprawiedliwością Bożą. Prowadzeni przez Ducha Świętego odczuwamy potrzebę uświadomienia sobie naszej grzeszności, porzucamy własne przewinienia i doświadczamy wiary w Jezusa, jako Pana i Chrystusa, Zastępcę i Wzór. Tę przyjmującą zbawienie wiarę otrzymujemy dzięki Boskiej mocy Słowa i jest ona darem Bożej łaski. Przez Chrystusa jesteśmy usprawiedliwieni, przyjęci za synów i córki Boże, i wyzwoleni spod panowania grzechu. Dzięki mocy Ducha jesteśmy nowo narodzeni i uświęceni. Duch odnawia nasze umysły, wpisuje Boże prawo miłości w nasze serca i udziela nam mocy do prowadzenia świętego życia. Będąc w Nim, uczestniczymy w Jego boskiej naturze i mamy pewność zbawienia, teraz i podczas sądu.

2 Kor. 5,17-21; Jan 3,16; Gal. 1,4; 4,4-7; Tyt. 3,3-7; Jan 16,8; Gal. 3,13.14; 1 Piotra 2,21.22; Rzym. 10,17; Łuk. 17,5;
Mar. 9,23.24; Efez. 2,5-10; Rzym. 3,21-26; Kol. 1,13.14; Rzym. 8,14-17; Gal. 3,26; Jan 3,3-8; 1 Piotra 1,23; Rzym. 12,2; Hebr. 8,7-12; Ez. 36,25-27; 2 Piotra 1,3.4; Rzym. 8,1-4; 5,6-10.

WZRASTANIE W CHRYSZTUSIE

Oddając życie na krzyżu, Jezus zatryumfował nad siłami zła. Ten, który podczas swojej ziemskiej działalności panował nad demonicznymi duchami, ostatecznie przełamał ich moc i przypieczętował ich zagładę. Kiedy chodzimy z Nim w pokoju, radości i pewności Jego miłości, wówczas tryumf Jezusa daje nam zwycięstwo nad siłami zła, które stale dążą do panowania nad nami. Stale oddani Jezusowi jako naszemu Zbawicielowi i Panu, zostajemy uwolnieni od ciężaru naszych złych uczynków z przeszłości. Nie jesteśmy skazani na życie w ciemności, lęku przed złymi mocami, nieświadomości i poczuciu bezsensowności, jakie wynikają z naszej wcześniejszej egzystencji. W tej nowej wolności w Jezusie zostajemy powołani do wzrastania na podobieństwo Jego charakteru, trwając w codziennej łączności z Nim przez modlitwę, karmienie się Jego Słowem, rozmyślanie o nim i o Jego opatrności, śpiewanie na Jego chwałę, uczestniczenie we wspólnych nabożeństwach i udział w misji Kościoła. Kiedy w służbie miłości działamy dla dobra bliźnich i wydajemy świadectwo Jego zbawienia, wówczas Jego stała obecność przez Ducha Świętego przekształca każdą chwilę i każde zadanie w duchowe doświadczenie.

Ps. 1,1.2; 23,4; 77,11.12; Kol. 1,13.14; 2,6.14.15; Łuk. 10,17-20; Efez. 5,19.20; 6,12-18; 1 Tes. 5,23; 2 Piotra 2,9; 3,18;
2 Kor. 3,17.18; Filip. 3,7-14; 1 Tes. 5,16-18; Mat. 20,25-28; Jan 20,21; Gal. 5,22-25; Rzym. 8,38.39; 1 Jana 4,4; Hebr. 10,25.

KOŚCIÓŁ

KOŚCIÓŁ

Kościół jest społecznością wierzących, którzy wyznają Jezusa Chrystusa jako Pana i Zbawiciela. Podobnie jak lud Boży czasów Starego Testamentu, my również jesteśmy powołani ze świata i łączymy się celem wspólnego uwielbienia Boga, tworzenia braterskich więzi, studiowania Słowa Bożego, uroczystego obchodzenia pamiątki Wieczery Pańskiej, służby dla całej ludzkości i ogólnościatowego zwiastowania Ewangelii. Autorytet Kościoła pochodzi od Chrystusa, który jest wcielonym Słowem, i z Pisma Świętego, które jest spisany Słowem Bożym. Kościół jest Bożą rodziną. Przyjęci przez Niego jako dzieci, wierni Jego Kościoła żyją na zasadach nowego przymierza. Kościół jest ciałem Chrystusowym, wspólnota wiary, której Głową jest sam Chrystus. Kościół jest oblubienicą, za którą Chrystus umarł, aby ją uświęcić i oczyścić. Podczas swego zwycięskiego powrotu przyjmuje ją Chrystus jako wspaniały Kościół wierzących wszystkich wieków, odkupionych przez Jego cenną krew, bez skazy i plamy, święty i nieskalany.

1 Mojż. 12,3; Dz. Ap. 7,38; Efez. 4,11-15; 3,8-11; Mat. 28,19.20; 16,13-20; 18,18; Efez. 2,19-22; 1,22.23; 5,23-27;
Kol. 1,17.18.

OSTATEK I JEGO MISJA

Powszechny Kościół Boży składa się z tych, którzy prawdziwie wierzą w Chrystusa, jednakże w czasach końca, podczas szeroko rozprzestrzenionego odstępstwa, powołane są ostatki zachowujące przykazania Boże i mające wiarę Jezusa. Te właśnie ostatki zwiastują nadejście godziny sądu, ogłaszają zbawienie w Chrystusie i zapowiadają bliskie jego powtórne przyjście. Poselstwo to występuje w symbolu trzech aniołów z Objawienia (r. 14) i związane jest nierozdzielnie z dziełem sądu w niebie, na ziemi zaś uwidacznia się w dziele pokuty i odnowy. Każdy wierzący wezwany jest do osobistego uczestnictwa w tym ogólnoswiatowym posłannictwie.

Obj. 12,17; 14,6-12; 18,1-4; 2 Kor. 5,10; Judy 3,14; 1 Piotra 1,16-19; 2 Piotra 3,10-14; Obj. 21,1-14.

JEDNOŚĆ CIAŁA CHRYSTUSOWEGO

Kościół jest jednym ciałem z wieloma członkami, powołanymi z każdego narodu, pokolenia, języka i ludu. W Chrystusie jesteśmy nowym stworzeniem. Nie mogą nas dzielić różnice rasowe, kulturowe, oświatowe i narodowościowe, ani też podział na mniejszych i większych, bogatych i biednych, mężczyzn i kobiety. Wszyscy jesteśmy równi w Chrystusie, który przez jednego Ducha połączył nas w jedną wspólnotę ze sobą i każdym z nas. Powinniśmy zatem usługiwać i przyjmować usługiwanie bez wyróżnień i ograniczeń. Dzięki objawieniu Jezusa Chrystusa w Piśmie Świętym dzielimy wspólnie tę samą wiarę i nadzieję i uczestniczymy w tym samym posłannictwie dla wszystkich. Ta wspólnota ma swoje źródło w jedności trójjedynego Boga, który przyjął nas za swoje dzieci.

Rzym. 12,4.5; 1 Kor. 12,12-14; Mat. 28,19.20; Ps. 133,1; 2 Kor. 5,16.17; Dz. Ap. 17,26.27; Gal. 3,27.29; Kol. 3,10-15; Efez. 4,14-16; 4,1-6; Jan 17,20-23.

CHRZEST

Przez chrzest wyznajemy wiarę w śmierć i zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa i zaświadczaemy o swej śmierci dla grzechu, a również o swym postanowieniu kroczenia w odnowionym życiu. W ten sposób uznajemy Chrystusa za Pana i Zbawiciela, stajemy się też Jego ludem i przyjęci zostajemy w poczet wiernych Jego Kościoła. Chrzest jest symbolem połączenia z Chrystusem, przebaczenia grzechów i otrzymania Ducha Świętego. Obrzędu tego dokonuje się przez zanurzenie w wodzie, po wyznaniu wiary w Jezusa i widocznym odwróceniu się od grzechu, opamiętaniu się. Poprzedzać go winno zapoznanie się z naukami Pisma Świętego i ich przyjęcie.

Rzym. 6,1-6; Kol. 2,12.13; Dz. Ap. 16,30-33; 22,16; 2,38; Mat. 28,19.20.

WIECZERZA PAŃSKA

Wieczerza Pańska jest uczestnictwem w symbolach ciała i krwi Chrystusa, naszego Pana i Zbawiciela. W doświadczeniu takiej wspólnoty Chrystus jest obecny, aby spotkać się ze swym ludem i wzmacniać go. Uczestnicząc w owym obrzędzie, radośnie zwiastujemy śmierć Pańską, aż przyjdzie On znowu. Przygotowanie do Wieczerzy polega na dokonaniu rachunku sumienia, opamiętaniu się i wyznaniu grzechów. Mistrz ustanowił obrzęd umywania nóg na znak ponowienia oczyszczenia, a równocześnie jako wyraz gotowości służenia bliźniemu na wzór Chrystusowego uniżenia oraz w tym celu, aby pojednać nasze serca w miłości braterskiej. W obrzędzie komunijnym mogą uczestniczyć wszyscy wierzący chrześcijanie.

Mat. 26,17-30; 1 Kor. 11,23-30; 10,16.17; Jan 6,48-63; 13,1-7; Obj. 3,20.

DARY DUCHOWE I POSŁUGIWANIE

Bóg obdarza wiernych swego Kościoła wszystkich czasów darami duchowymi, z których każdy członek powinien obficie korzystać w posłudze miłości dla wspólnego dobra Kościoła i ludzkości. Dary nadane przez Ducha Świętego, który je rozdziela każdemu indywidualnie, jak chce, zapewniają wszelkie uzdolnienia i posługi potrzebne Kościołowi do spełnienia wyznaczonych mu przez Boga funkcji. Według Pisma Świętego, dary te obejmują takie posługi, jak wiara, uzdrawianie, prorocтво, głoszenie, nauczanie, zarządzanie, pojednanie, współczucie, ofiarność i służba miłosierdzia, dla niesienia pomocy i zachęty ludziom. Niektórzy wyznawcy powołani są przez Boga i uzdolnieni przez Ducha Świętego do spełniania funkcji uznanych przez Kościół w posłudze duszpasterskiej, ewangelizacyjnej, apostołskiej i nauczycielskiej, szczególnie potrzebnych do przygotowania wiernych do służby, do budowania Kościoła aż po jego duchowa dojrzałość i wzmocnienie jedności wiary i znajomości Boga. Gdy wyznawcy Boga korzystają z tych darów jako wierni szafarze rozlicznych łask Bożych, to Kościół zabezpieczony jest przed destruktywnym wpływem fałszywej nauki, rośnie wzrostem pochodzącym od Boga i buduje się w wierze i miłości.

Rzym. 12,4-8; 1 Kor. 12,9-11.27.28; Efez. 4,8.11-16; Dz. Ap. 6,1-7; 1 Tym. 3,1-13; 1 Piotra 4,10.11.

DAR PROROCTWA

Jednym z darów Ducha Świętego jest prorocтво. Adwentyści wierzą, iż dar ten, będący znakiem wyróżniającym ostatni Kościół, objawił się w posłannictwie Ellen G. White. Pisma jej - służebnicy Pańskiej - są stałym i autorytatywnym źródłem prawdy, dostarczającym Kościołowi pociechy, myśli przewodnich, wskazówek i szansy poprawy. Wyraźnie zaświadczają także, iż Biblia jest regułą, według której winny być oceniane wszystkie nauki i doświadczenia.

Joel 2,28.29; Dz. Ap. 2,14-21; Hebr. 1,1-3; Obj. 12,17; 19,10.

ŻYCIE CHRZEŚCIJAŃSKIE

PRAWO BOŻE

Wielkie zasady prawa Bożego zostały zawarte w dziesięciu przykazaniach i zilustrowane życiem Jezusa. Wyrażają miłość Boga, Jego wolę i cel, dotyczący ludzkiego postępowania i stosunków międzyludzkich, i obowiązują ludzi wszystkich stuleci. Normy te są podstawą przymierza Boga ze swym ludem i probierzem na sądzie Bożym. Dzięki Duchowi Świętemu wskazują na grzech i budzą uczucie potrzeby Zbawiciela. Zbawienie jest w całości darem łaski, nie wynikiem uczynków, jednakże jego owocem jest posłuszeństwo wobec przykazań. Posłuszeństwo to rozwija charakter chrześcijański i prowadzi do pomyślności. Jest dowodem naszej miłości wobec Pana, jak również naszego zainteresowania bliźnimi. Posłuszeństwo wiary ukazuje Chrystusową moc przekształcającą życie i tym samym wzmacnia chrześcijańskie świadectwo.

2 Mojż. 20,1-17; Ps. 40,7.8; Mat. 22,36-40; 5 Mojż. 28,1-14; Mat. 5,17-20; Ps. 19,7-14; Jan 15,7-10; Rzym. 8,3.4;
1 Jana 5,3; Efez. 2,8-10.

SOBOTA (DZIEŃ PAŃSKI)

Dobroczynny Stwórca po sześciu dniach dzieła stworzenia odpoczął siódmego dnia, ustanawiając sobotę pamiątką stworzenia dla wszystkich ludzi. Czwarte przykazanie niezmiennego prawa Bożego nakazuje przestrzeganie soboty, siódmego dnia, jako dnia odpoczynku, czci i służby zgodnie z nauką i przykładem Jezusa, Pana sabatu. Sobota jest dniem radosnej społeczności z Bogiem i bliźnimi. Jest symbolem naszego odkupienia w Chrystusie, znakiem uświęcenia, poręką naszej przynależności do Boga oraz przedsmakiem wiecznej przyszłości w Królestwie Bożym. Sobota jest ustanowionym znakiem wiekuistego przymierza między Bogiem a Jego ludem. Radosne przestrzeganie tego świętego czasu od wieczora [w piątek] do wieczora [w sobotę], od zachodu [w piątek] do zachodu [w sobotę], jest uczczeniem boskiego dzieła stworzenia i odkupienia.

1 Mojż. 2,1-3; 2 Mojż. 20,8-11; 31,13-17; Łuk. 4,16; Hebr. 4,1-11; 5 Mojż. 5,12-15; Izaj. 56,5.6; 58,13.14; Mat. 12,1-12;
3 Mojż. 23,32; Mar. 1,32; Ez. 20,12.20.

SZAFARSTWO

Jesteśmy szafarzami dóbr Boga, obdarzonymi przez Niego czasem i możliwościami, uzdolnieniami i dobrami materialnymi, błogosławieństwami ziemi i jej zasobów. Jesteśmy wobec Niego odpowiedzialni za właściwe używanie tego wszystkiego. Boże prawo własności uznajemy przez wierną Jemu i bliźnim służbę, i poprzez oddawanie dziesięcin i składanie darów dla zwiastowania Jego Ewangelii, jak również wsparcia i rozwoju Jego Kościoła. Szafarstwo jest przywilejem, danym nam przez Boga, abyśmy wzrastali w miłości i zwyciężyli nad egoizmem i chciwością. Szafarz cieszy się z błogosławieństw, które otrzymują inni dzięki jego wierności.

1 Mojż. 1,26-28; 2,15; 1 Kron. 29,14; Agg. 1,3-11; Mal. 3,8-12; Mat. 23,23; 2 Kor. 8,1-15, Rzym. 15,26.27.

CHRZEŚCIJAŃSKIE ZACHOWANIE

Zostaliśmy powołani, aby stać się ludem pobożnym, myślącym, wrażliwym, działającym zgodnie z zasadami Nieba. Aby więc Duch Boży mógł w nas odtworzyć charakter naszego Pana, winniśmy poświęcić swe życie tym tylko sprawom, które wprowadzają w nasze życie chrześcijańską czystość, zdrowie i radość. Oznacza to, że nasze przyjemności i rozrywki powinny wyrażać najwyższy poziom chrześcijańskiego smaku i piękna. Uwzględniając różnice kulturowe, powinniśmy dbać o to, aby nasz ubiór odznaczał się prostotą, skromnością i czystością, był odpowiedni dla tych, których prawdziwe piękno nie leży w wystroju zewnętrznym, lecz w niezniszczalnym klejnocie łagodnego i cichego ducha. Oznacza to także, że powinniśmy dbać o nasze ciała, ponieważ są świątynią Ducha Świętego. Dostarczając ciału odpowiedniego ruchu i odpoczynku, mamy również stosować możliwie najzdrowszą dietę i wstrzymać się od pokarmów określonych w Piśmie Świętym jako nieczyste. Ponieważ napoje alkoholowe, tytoń i niewłaściwie stosowanie środków leczniczych, jak również narkotyki, są szkodliwe dla naszego ciała, mamy się od nich wstrzymać. Powinniśmy w zamian włączyć się w to wszystko, co prowadzi nasze myśli i ciało do posłuszeństwa Chrystusowi, który pragnie, aby nasze życie było pełnowartościowe, szczęśliwe i dobre.

1 Jana 2,6; Efez. 5,1-21; Rzym. 12,1.2; 1 Kor. 6,19.20; 10,31; 1 Tym. 2,9.10; 3 Mojż. 11,1-47; 2 Kor. 10,5; 6,14-7,1;
1 Piotra 3,1-4; 2 Kor. 10,5; Filip. 4,8; 3 Jana 2.

MAŁŻEŃSTWO I RODZINA

Małżeństwo zostało przez Boga ustanowione w Edenie i potwierdzone przez Jezusa jako związek na całe życie między mężczyzną i kobietą w partnerstwie i miłości. Dla chrześcijanina związek małżeński to połączenie się zarówno z Bogiem, jak i ze współmałżonkiem, toteż powinni się łączyć tylko tacy partnerzy, których łączy wspólnota wiary. Wzajemna miłość, godność, szacunek i odpowiedzialność są podstawą związku, który przecież ma odzwierciedlać miłość, świętość, bliskość i trwałość więzów, jakie łączą Chrystusa z Jego Kościołem. Jeżeli chodzi o rozwód, to Jezus nauczył, że osoba, która rozwodzi się ze współmałżonkiem - z wyjątkiem wszeteczeństwa - i wstępuje ponownie w związek małżeński, popełnia cudzołóstwo.

Chociaż niektóre związki rodzinne dalekie są od idealnych, to jednak małżonkowie, którzy złączeni są ze sobą w Chrystusie, mogą osiągnąć jedność w miłości, dzięki prowadzeniu przez Ducha Świętego i pomocy Kościoła. Bóg błogosławi rodzinie i pragnie, aby jej członkowie nawzajem sobie pomagali, aż do osiągnięcia całkowitej dojrzałości. Rodzice powinni wychować swoje dzieci w miłości i posłuszeństwie dla Pana. Własnym przykładem i słowem powinni uczyć je, że Chrystus jest miłosiernym, ale wymagającym wychowawcą, że jest zawsze łagodny i opiekuńczy, i pragnie, aby stały się członkami Jego ciała, a więc Bożą rodziną. Zacieśnienie więzów rodzinnych jest jedną z zasadniczych cech końcowego poselstwa ewangelicznego.

1 Mojż. 2,18-25; 5 Mojż. 6,5-9; Jan 2,1-11; 2 Kor. 6,14; Efez. 5,21-33; Mat. 5,31.32; Przyp. Sal. 22,6; Efez. 6,1-4; Mal. 4,5.6; Mar. 10,11.12; 1 Kor. 7,10.11.

RZECZY OSTATECZNE

SŁUŻBA CHRYSTUSA W NIEBIAŃSKIEJ ŚWIĄTYNI

W niebie znajduje się świątynia, prawdziwy przybytek, który Pan zbudował, a nie człowiek. W niej właśnie Chrystus służy dla nas, udostępniając wierzącym dobro swej pojednawczej ofiary złożonej ongiś za wszystkich na krzyżu. Jezus został ustanowiony naszym wielkim Arcykapłanem i zaczął swoją wstawienniczą służbę w chwili wniebowstąpienia. W roku 1844, przy końcu proroczego okresu 2300 lat, przystąpił do drugiej i ostatniej fazy swej pojednawczej służby. Jest to dzieło zaocznej fazy sądu Bożego (tę fazę sądu nazywa się także sądem śledczym), stanowiącej składową część w dziele ostatecznego i całkowitego rozprawienia się z grzechem; symbolizowało ją zaś oczyszczenie starotestamentalnej świątyni hebrajskiej w Dniu Pojednania. W służbie o wymowie symbolicznej świątynia była oczyszczana przez krew ofiar

zwierzęcych, rzeczy niebieskie natomiast miały być oczyszczone doskonałą ofiarą krwi Jezusa. Ten sąd ukazuje istotom niebieskim, że kto spośród umarłych zasnął w Chrystusie, jest godzien dzięki Niemu wziąć udział w pierwszym zmartwychwstaniu. Ukazuje także, że ten, kto spośród żywych trwa w Chrystusie, zachowuje przykazania Boże i wiarę Jezusa, jest tym samym gotów dzięki Niemu, aby być wziętym do Jego wiecznego Królestwa. Sąd ten potwierdzi sprawiedliwość Bożą w zbawieniu tych, którzy wierzą w Jezusa. Ogłasza, że ci, którzy pozostaną wierni Bogu, otrzymają Jego Królestwo. Ukończenie przez Chrystusa arcykapłańskiej posługi w świątyni niebiańskiej wyznaczy koniec czasu łaski dla ludzi przed powtórny Jego przyjściem.

Hebr. 1,3; 2,16.17; 4,14-16; 8,1-5; 9,11-28; 10,19-22; Dan. 7,9-27; 8,13.14; 9,24-27; 4 Mojż. 14,34; Ez. 4,6; 3 Mojż. 16; Obj. 14,6.7; 20,12; 14,12; 22,12.

POWTÓRNE PRZYJŚCIE CHRYSZTUSA

Powtórne przyjście Chrystusa jest błogosławioną nadzieją Kościoła i wspaniałym ukoronowaniem Ewangelii. Przyjście Zbawiciela będzie rzeczywiste, osobiste, widzialne i ogólnoswiatowe. Gdy On powróci, sprawiedliwi spośród umarłych zostaną wzbudzeni z martwych i wspólnie ze sprawiedliwymi spośród żyjących zostaną uwielbieni i przeniesieni do nieba, podczas gdy niesprawiedliwi umrą. Niemal całkowite wypełnienie się większości prorocत्व, łącznie z obecnym stanem świata, wskazuje na to, że powrót Chrystusa jest bliski. Czas tego wydarzenia nie został objawiony, dlatego winniśmy być gotowi zawsze.

Tyt. 2,13; Hebr. 8,28; Jan 14,1-3; Dz. Ap. 1,9-11; Obj. 1,7; 14,14-20; 19,11-21; Mat. 26,63.64; 1 Tes. 4,13-18; 5,1-6; 1 Kor. 15,51-54; 2 Tes. 1,7-10; 2,8; Mat. 24,14; 14,43.44; Mar. 13; Łuk. 21; 2 Tym. 3,1-5.

ŚMIERĆ I ZMARTWYCHWSTANIE

Zapłatą za grzech jest śmierć. Lecz Bóg, który jedynie jest nieśmiertelny, udzieli życia wiecznego swoim odkupionym. Aż do tego dnia śmierć jest dla ludzi stanem nieświadomości. Gdy Chrystus, który jest naszym życiem, pojawi się, sprawiedliwi wzbudzeni z martwych i sprawiedliwi żyjący zostaną uwielbieni oraz wzięci do nieba, aby tam spotkać swego Pana. Wtóre zmartwychwstanie - niesprawiedliwych, będzie miało miejsce tysiąc lat później.

1 Tym. 6,15.16; Rzym. 6,23; 1 Kor. 15,51-54; Kazn. Sal. 9,5.6; Ps. 146,3.4; Jan 11,11-14; Kol. 3,4; 1 Tes. 4,13-17;
Jan 5,28.29; Obj. 20,1-10.

MILENIUM I KONIEC GRZECHU

Milenium to tysiącletnie królowanie Chrystusa z Jego świętymi w niebie, w czasie pomiędzy pierwszym a drugim zmartwychwstaniem. W tym czasie, gdy grzeszni umarli będą sądzeni, ziemia będzie zupełnie pusta; bez żyjących mieszkańców. Przebywać na niej będą jedynie szatan i jego aniołowie. Przy końcu tego okresu Chrystus wraz ze swoimi świętymi i Miastem Świętym zstąpi z nieba na ziemię. Wtedy zostaną wzbudzeni z martwych niesprawiedliwi i wspólnie z szatanem i jego aniołami otoczą to miasto, lecz wówczas ogień Boży pochłonie ich i oczyści ziemię. W ten sposób wszechświat na zawsze uwolniony zostanie od grzechu i grzeszników.

Obj. 20; Mal. 3,19; Jer. 4,23-26; 1 Kor. 6,2.3; Ez. 28,18; Obj. 21,1-5.

NOWA ZIEMIA

Na nowej ziemi, na której sprawiedliwość zamieszka, Bóg da wieczny dom odkupionym, a otoczenie uczyni doskonałym dla wiecznego życia, miłości, szczęścia i nauki w Jego obecności. Tutaj bowiem sam Bóg zamieszka ze swoim ludem, a ból i śmierć przeminą. Wielki bóg zostanie zakończony i grzechu więcej nie będzie. Cała przyroda, ożywiona i nieożywiona, przyzna, że Bóg jest miłością; On też królować będzie na wieki. Amen.

2 Piotra 3,13; Izaj. 35; 65,17-25; Mat. 5,5; Obj. 21,1-7; 22,1-5; 11,15.

Przekład z wersji angielskiej (teksty biblijne mogą się nieznacznie różnić od wersji oryginalnej w związku ze specyfiką języka polskiego).
"Fundamental Beliefs of Seventh-day Adventist",
w: "Seventh-day Adventist Church Manual",
General Conference of Seventh-day Adventist, Silver Spring 1990,
oraz General Conference of Seventh-day Adventist, St. Louis 2005. BÓG

PISMO ŚWIĘTE

Pismo Święte Starego i Nowego Testamentu jest pisany Słowem Bożym, przekazany pod natchnieniem Bożym przez świętych mężów Bożych, którzy mówili i pisali pod wpływem Ducha Świętego. W tym Słowie Bóg przekazał ludziom wiedzę potrzebną do zbawienia. Pismo Święte jest nieomylnym objawieniem woli Bożej. Jest ono wzorcem charakteru, sprawdzianem doświadczenia, autorytatywnym przedstawieniem zasad wiary i godnym zaufania sprawozdaniem działania Boga w historii.

2 Piotra 1,20.21; 2 Tym. 3,16.17; Ps. 119,105; Przyp. Sal. 30,5.6; Iz. 8,20; Jan 17,17; 1 Tes. 2,13; Hebr. 4,12.

BÓSTWO (TRÓJCA)

Bóg jest jeden: Ojciec, Syn i Duch Święty, jedność trzech wiekuiście współistniejących osób. Bóg jest nieśmiertelny, wszechmogący, wszechwiedzący, przewyższający wszystko i zawsze istniejący. Jest On nieskończony i niepojęty przez ludzkie zrozumienie, a jednak znany dzięki objawieniu samego siebie. Godzien jest wiecznej czci, uwielbienia i służby całego stworzenia.

5 Mojż. 6,4; Mat. 28,19; 2 Kor. 13,13; Efez. 4,4-6; 1 Piotra 1,2; 1 Tym. 1,17; Obj. 14,7.

BÓG OJCIEC

Bóg wieczny, Ojciec, jest Stworzycielem, Źródłem, Wspomożycielem i Władcą całego stworzenia. Jest On sprawiedliwy i święty, miłosierny i dobrotliwy, nieskory do gniewu i obfitujący w niezachwianą miłość i wierność. Przymioty i przejawy mocy ukazane w Synu i Duchu Świętym są także objawieniami Ojca.

1 Mojż. 1,1; Obj. 4,11; 1 Kor. 15,28; Jan 3,16; 1 Jana 4,8; 1 Tym. 1,17; 2 Mojż. 34,6.7; Jan 14,9.

BÓG SYN

Bóg wieczny, Syn, ucieleśnił się w postaci Jezusa Chrystusa. Przez Niego zostały stworzone wszystkie rzeczy, objawiony został charakter Boży, dokonane zostało zbawienie ludzkości i osądzony został świat. Na wieki prawdziwy Bóg stał się także prawdziwym człowiekiem, Jezusem Chrystusem. Poczęty z Ducha Świętego, zrodzony został przez dziewicę Marie. Żył i doświadczał wszelkich pokus jako istota ludzka, dał jednak przykład doskonałej sprawiedliwości i miłości Boga. Przez cuda ukazał moc Bożą i zaświadczył, że jest obiecany przez Boga Mesjaszem. Cierpiał i dobrowolnie zmarł na krzyżu za nasze grzechy i w naszym zastępstwie; powstał z martwych i wstąpił do nieba, aby podjąć służbę w świątyni niebiańskiej w naszej intencji. Powróci znowu w chwale, aby dokonać ostatecznego wybawienia swego ludu i wszystko odnowić.

Jan 1,1-3.14; Kol. 1,15-19; Jan 10,30; 14,9; Rzym. 6,23; 2 Kor. 5,17-19; Jan 5:22; Łuk. 1,35; Filip. 2,5-11; 1 Kor. 15,3.4; Hebr. 8,1.2; Jan 14,1-3.

BÓG DUCH ŚWIĘTY

Bóg wieczny, Duch, współdziałał z Ojcem i Synem w dziele stworzenia, ucieleśnienia i odkupienia. To On inspirował pisarzy Pisma Świętego. On napełnił życie Chrystusa mocą. Działa na człowieka i przekonuje go, a tych, którzy odpowiadają na Jego działanie, odnawia i przemienia na podobieństwo Boga. Posłany przez Ojca i Syna, aby zawsze pozostać z Jego dziećmi, przekazuje Kościołowi dary duchowe, obdarzając go mocą świadczenia o Chrystusie, i w zgodności z Pismem Świętym prowadzi do całkowitej prawdy.

1 Mojż. 1,1.2; Łuk. 1,35; 4,18; 2 Piotra 1,21; Dz. Ap. 10,38; 2 Kor. 3,18; Efez. 4,11.12; Dz. Ap. 1,8; Jan 14,16-18.26; 15,26.27; 16,7-13.

CZŁOWIEK

STWORZENIE

Bóg jest Stworzycielem wszechrzeczy, objawiającym na kartach Pisma Świętego autentyczny opis swego twórczego dzieła. W sześciu dniach uczynił Pan ?niebo i ziemię?, i wszystkie istoty żyjące na ziemi i odpoczął w dniu siódmym pierwszego tygodnia. W ten oto sposób ustanowił

siódmy dzień tygodnia (sobotę) wieczną pamiątką swego dokończonego dzieła stworzenia. Pierwszy mężczyzna i kobieta uczynieni zostali na podobieństwo Boga, jako koronne dzieło aktu stworzenia, otrzymując władanie nad ziemią i obowiązek troski o nią. Stworzony świat był ?bardzo dobry?, objawiając chwałę Boga.

1 Mojż. 1; 2; 2 Mojż. 20,8-11; Ps. 19,1-6; 33,6.9; 104; Hebr. 11,3.

NATURA CZŁOWIEKA

Mężczyzna i kobieta stworzeni zostali na podobieństwo Boga, z własną indywidualnością, obdarzeni mocą i wolnością myśli i czynu. Stworzeni jako istoty wolne, stanowiące niepodzielną jedność ciała, umysłu i ducha, zależni są jednak od Boga we wszystkim, co dotyczy życia. Gdy nasi pierwsi rodzice okazali nieposłuszeństwo Bogu, zaprzeczyli swej zależności od Niego i stracili swą wysoką pozycję, jaką zajmowali. Obraz Boga w nich uległ zatarciu, zaczęli podlegać śmierci. Ich potomni odziedziczyli tę ich upadłą naturę i jej konsekwencje. Rodzą się ze słabościami i tendencjami do czynienia zła. Lecz Bóg w Chrystusie pojednał świat ze sobą i przez działanie swojego Ducha przywraca pokutującym śmiertelnikom podobieństwo do Stwórcy. Stworzeni ku Bożej chwale ludzie winni miłować Boga i siebie nawzajem, jak również troszczyć się o swe otoczenie.

1 Mojż. 1,26-28; 2,7; Ps. 8,4-8; Dz. Ap. 17,24-28; 1 Mojż. 3; Ps. 51,6; Rzym. 5,12-17; 2 Kor. 5,19.20; Ps. 51,11;
1 Jana 4,7.8.11.20; 1 Mojż. 2,15.

ZBAWIENIE

WIELKI BÓJ

Cała ludzkość włączona jest w wielki konflikt rozgrywający się między Chrystusem a szatanem, który dotyczy charakteru Boga, Jego prawa i władzy nad wszechświatem. Konflikt ten powstał w niebie, kiedy to stworzona przez Boga istota, obdarzona wolnością wyboru, stała się przez wywyższenie samej siebie szatanem, przeciwnikiem Boga, doprowadzając do buntu część aniołów. Szatan wprowadził na świat ducha buntu, gdy zwiódł Adama i Ewę do grzechu. Ten ludzki upadek spowodował zniekształcenie obrazu Boga w ludzkości, nieporządek w stworzonym świecie i w końcu zniszczenie świata podczas potopu. Na oczach całego stworzenia ziemia stała się areną światowego konfliktu, z którego w końcu Bóg miłości wyjdzie w pełni usprawiedliwiony. Jako pomoc dla swego ludu w czasie wielkiego boju Chrystus posyła Ducha Świętego i wiernych aniołów, aby prowadzili, strzegli i podtrzymywali go na drodze zbawienia.

Obj. 12,4-9; Izaj. 14,12-14; Ez. 28,12-18; 1 Mojż. 3; 2 Piotra 3,6; Rzym. 1,19-32; 5,12-21; 8,19-22; Hebr. 1,14; 1 Kor. 4,9.

ŻYCIE, ŚMIERĆ I ZMARTWYCHWSTANIE CHRYSYTA

W doskonałym posłuszeństwie Chrystusa wobec woli Bożej, Jego cierpieniu, śmierci i zmartwychwstaniu Bóg przewidział jedyną możliwość zadośćuczynienia za ludzki grzech, dzięki czemu ci, którzy z wiarą przyjmą to zadośćuczynienie, mogą otrzymać życie wieczne, a całe stworzenie może lepiej zrozumieć nieograniczoną i świętą miłość Stworzyciela. Owo doskonałe zadośćuczynienie wywyższa sprawiedliwość prawa Bożego i łaskawość Bożego charakteru; potępia bowiem ono nasz grzech i daje nam jednocześnie przebaczenie. Śmierć Chrystusa miała charakter zastępczy i ekspiacyjny, pojednawczy i przekształcający. Zmartwychwstanie Chrystusa ogłasza zwycięstwo Boga nad mocami zła, a tym, którzy przyjmują pojednawczą ofiarę Chrystusa, daje zapewnienie ostatecznego zwycięstwa Boga nad grzechem i śmiercią. Ogłasza, że Jezus Chrystus jest Panem, przed którym skłoni się każde kolano na niebie i na ziemi.

Jan 3,16; Izaj. 53; 1 Piotra 2,21.22; 1 Kor. 15,3.4.20-22; 2 Kor. 5,14.15.19-21; Rzym. 1,4; 3,25; 4,25; 8,3.4; Filip. 2,6-11;
1 Jana 2,2; 4,10; Kol. 2,15.

DOŚWIADCZENIE ZBAWIENIA

W swej nieograniczonej miłości i łasce Bóg uczynił Chrystusa, który nie znał grzechu, grzechem za nas, tak, że my w Nim możemy się stać sprawiedliwością Bożą. Prowadzeni przez Ducha Świętego odczuwamy potrzebę uświadomienia sobie naszej grzeszności, porzucamy własne przewinienia i doświadczamy wiary w Jezusa, jako Pana i Chrystusa, Zastępcę i Wzór. Tę przyjmującą zbawienie wiarę otrzymujemy dzięki Boskiej mocy Słowa i jest ona darem Bożej łaski. Przez Chrystusa jesteśmy usprawiedliwieni, przyjęci za synów i córki Boże, i wyzwoleni spod panowania grzechu. Dzięki mocy Ducha jesteśmy nowo narodzeni i uświęceni. Duch odnawia nasze umysły, wpisuje Boże prawo miłości w nasze serca i udziela nam mocy do prowadzenia świętego życia. Będąc w Nim, uczestniczymy w Jego boskiej naturze i mamy pewność zbawienia, teraz i podczas sądu.

2 Kor. 5,17-21; Jan 3,16; Gal. 1,4; 4,4-7; Tyt. 3,3-7; Jan 16,8; Gal. 3,13.14; 1 Piotra 2,21.22; Rzym. 10,17; Łuk. 17,5;
Mar. 9,23.24; Efez. 2,5-10; Rzym. 3,21-26; Kol. 1,13.14; Rzym. 8,14-17; Gal. 3,26; Jan 3,3-8; 1 Piotra 1,23; Rzym. 12,2; Hebr. 8,7-12; Ez. 36,25-27; 2 Piotra 1,3.4; Rzym. 8,1-4; 5,6-10.

WZRASTANIE W CHRYSYTA

Oddając życie na krzyżu, Jezus zatryumfował nad siłami zła. Ten, który podczas swojej ziemskiej działalności panował nad demonicznymi duchami, ostatecznie przełamał ich moc i przypieczętował ich zagładę. Kiedy chodzimy z Nim w pokoju, radości i pewności Jego miłości, wówczas tryumf Jezusa daje nam zwycięstwo nad siłami zła, które stale dążą do panowania nad nami. Stale oddani Jezusowi jako naszemu Zbawicielowi i Panu, zostajemy uwolnieni od ciężaru naszych złych uczynków z przeszłości. Nie jesteśmy skazani na życie w ciemności, lęku przed złymi mocami, nieświadomości i poczuciu bezsensowności, jakie wynikają z naszej wcześniejszej egzystencji. W tej nowej wolności w Jezusie zostajemy powołani do wzrastania

na podobieństwo Jego charakteru, trwając w codziennej łączności z Nim przez modlitwę, karmienie się Jego Słowem, rozmyślanie o nim i o Jego opatrności, śpiewanie na Jego chwałę, uczestniczenie we wspólnych nabożeństwach i udział w misji Kościoła. Kiedy w służbie miłości działamy dla dobra bliźnich i wydajemy świadectwo Jego zbawienia, wówczas Jego stała obecność przez Ducha Świętego przekształca każdą chwilę i każde zadanie w duchowe doświadczenie.

Ps. 1,1.2; 23,4; 77,11.12; Kol. 1,13.14; 2,6.14.15; Łuk. 10,17-20; Efez. 5,19.20; 6,12-18; 1 Tes. 5,23; 2 Piotra 2,9; 3,18; 2 Kor. 3,17.18; Filip. 3,7-14; 1 Tes. 5,16-18; Mat. 20,25-28; Jan 20,21; Gal. 5,22-25; Rzym. 8,38.39; 1 Jana 4,4; Hebr. 10,25.

KOŚCIÓŁ

KOŚCIÓŁ

Kościół jest społecznością wierzących, którzy wyznają Jezusa Chrystusa jako Pana i Zbawiciela. Podobnie jak lud Boży czasów Starego Testamentu, my również jesteśmy powołani ze świata i łączymy się celem wspólnego uwielbienia Boga, tworzenia braterskich więzi, studiowania Słowa Bożego, uroczystego obchodzenia pamiętki Wieczery Pańskiej, służby dla całej ludzkości i ogólnoświatowego zwiastowania Ewangelii. Autorytet Kościoła pochodzi od Chrystusa, który jest wcielonym Słowem, i z Pisma Świętego, które jest spisanim Słowem Bożym. Kościół jest Bożą rodziną. Przyjęci przez Niego jako dzieci, wierni Jego Kościoła żyją na zasadach nowego przymierza. Kościół jest ciałem Chrystusowym, wspólnota wiary, której Głową jest sam Chrystus. Kościół jest oblubienicą, za którą Chrystus umarł, aby ją uświęcić i oczyścić. Podczas swego zwycięskiego powrotu przyjmuje ją Chrystus jako wspaniały Kościół wierzących wszystkich wieków, odkupionych przez Jego cenną krew, bez skazy i plamy, święty i nieskalany.

1 Mojż. 12,3; Dz. Ap. 7,38; Efez. 4,11-15; 3,8-11; Mat. 28,19.20; 16,13-20; 18,18; Efez. 2,19-22; 1,22.23; 5,23-27; Kol. 1,17.18.

OSTATEK I JEGO MISJA

Powszechny Kościół Boży składa się z tych, którzy prawdziwie wierzą w Chrystusa, jednakże w czasach końca, podczas szeroko rozprzestrzenionego odstępstwa, powołane są ostatki zachowujące przykazania Boże i mające wiarę Jezusa. Te właśnie ostatki zwiastują nadejście godziny sądu, ogłaszają zbawienie w Chrystusie i zapowiadają bliskie jego powtórne przyjście. Poselstwo to występuje w symbolu trzech aniołów z Objawienia (r. 14) i związane jest nierozzerwalnie z dziełem sądu w niebie, na ziemi zaś uwidacznia się w dziele pokuty i odnowy. Każdy wierzący wezwany jest do osobistego uczestnictwa w tym ogólnoświatowym posłannictwie.

Obj. 12,17; 14,6-12; 18,1-4; 2 Kor. 5,10; Judy 3,14; 1 Piotra 1,16-19; 2 Piotra 3,10-14; Obj. 21,1-14.

JEDNOŚĆ CIAŁA CHRYSZTUSOWEGO

Kościół jest jednym ciałem z wieloma członkami, powołanymi z każdego narodu, pokolenia, języka i ludu. W Chrystusie jesteśmy nowym stworzeniem. Nie mogą nas dzielić różnice rasowe, kulturowe, oświatowe i narodowościowe, ani też podział na mniejszych i większych, bogatych i biednych, mężczyzn i kobiety. Wszyscy jesteśmy równi w Chrystusie, który przez jednego Ducha połączył nas w jedną wspólnotę ze sobą i każdym z nas. Powinniśmy zatem usługiwać i przyjmować usługiwanie bez wyróżnień i ograniczeń. Dzięki objawieniu Jezusa Chrystusa w Piśmie Świętym dzielimy wspólnie tę samą wiarę i nadzieję i uczestniczymy w tym samym posłannictwie dla wszystkich. Ta wspólnota ma swoje źródło w jedności trójjedynego Boga, który przyjął nas za swoje dzieci.

Rzym. 12,4.5; 1 Kor. 12,12-14; Mat. 28,19.20; Ps. 133,1; 2 Kor. 5,16.17; Dz. Ap. 17,26.27; Gal. 3,27.29; Kol. 3,10-15; Efez. 4,14-16; 4,1-6; Jan 17,20-23.

CHRZEST

Przez chrzest wyznajemy wiarę w śmierć i zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa i zaświadczyliśmy o swej śmierci dla grzechu, a również o swym postanowieniu kroczenia w odnowionym życiu. W ten sposób uznajemy Chrystusa za Pana i Zbawiciela, stajemy się też Jego ludem i przyjęci zostajemy w poczet wiernych Jego Kościoła. Chrzest jest symbolem połączenia z Chrystusem, przebaczenia grzechów i otrzymania Ducha Świętego. Obrzędu tego dokonuje się przez zanurzenie w wodzie, po wyznaniu wiary w Jezusa i widocznym odwróceniu się od grzechu, opamiętaniu się. Poprzedzać go winno zapoznanie się z naukami Pisma Świętego i ich przyjęcie.

Rzym. 6,1-6; Kol. 2,12.13; Dz. Ap. 16,30-33; 22,16; 2,38; Mat. 28,19.20.

WIECZERZA PAŃSKA

Wieczerza Pańska jest uczestnictwem w symbolach ciała i krwi Chrystusa, naszego Pana i Zbawiciela. W doświadczeniu takiej wspólnoty Chrystus jest obecny, aby spotkać się ze swym ludem i wzmacniać go. Uczestnicząc w owym obrzędzie, radośnie zwiastujemy śmierć Pańską, aż przyjdzie On znowu. Przygotowanie do Wieczerzy polega na dokonaniu rachunku sumienia, opamiętaniu się i wyznaniu grzechów. Mistrz ustanowił obrzęd umywania nóg na znak ponowienia oczyszczenia, a równocześnie jako wyraz gotowości służenia bliźniemu na wzór Chrystusowego uniżenia oraz w tym celu, aby pojednać nasze serca w miłości braterskiej. W obrzędzie komunijnym mogą uczestniczyć wszyscy wierzący chrześcijanie.

Mat. 26,17-30; 1 Kor. 11,23-30; 10,16.17; Jan 6,48-63; 13,1-7; Obj. 3,20.

DARY DUCHOWE I POSŁUGIWANIE

Bóg obdarza wiernych swego Kościoła wszystkich czasów darami duchowymi, z których każdy członek powinien obficie korzystać w posłudze miłości dla wspólnego dobra Kościoła i ludzkości. Dary nadane przez Ducha Świętego, który je rozdziela każdemu indywidualnie, jak chce, zapewniają wszelkie uzdolnienia i posługi potrzebne Kościołowi do spełnienia wyznaczonych mu przez Boga funkcji. Według Pisma Świętego, dary te obejmują takie posługi, jak wiara, uzdrawianie, prorocтво, głoszenie, nauczanie, zarządzanie, pojednanie, współczucie, ofiarność i służba miłosierdzia, dla niesienia pomocy i zachęty ludziom. Niektórzy wyznawcy powołani są przez Boga i uzdolnieni przez Ducha Świętego do spełniania funkcji uznanych przez Kościół w posłudze duszpasterskiej, ewangelizacyjnej, apostołskiej i nauczycielskiej, szczególnie potrzebnych do przygotowania wiernych do służby, do budowania Kościoła aż po jego duchowa dojrzałość i wzmocnienie jedności wiary i znajomości Boga. Gdy wyznawcy Boga korzystają z tych darów jako wierni szafarze rozlicznych łask Bożych, to Kościół zabezpieczony jest przed destruktywnym wpływem fałszywej nauki, rośnie wzrostem pochodzącym od Boga i buduje się w wierze i miłości.

Rzym. 12,4-8; 1 Kor. 12,9-11.27.28; Efez. 4,8.11-16; Dz. Ap. 6,1-7; 1 Tym. 3,1-13; 1 Piotra 4,10.11.

DAR PROROCTWA

Jednym z darów Ducha Świętego jest prorocтво. Adwentyści wierzą, iż dar ten, będący znakiem wyróżniającym ostatni Kościół, objawił się w posłannictwie Ellen G. White. Pisma jej ? służebnicy Pańskiej ? są stałym i autorytatywnym źródłem prawdy, dostarczającym Kościołowi pociechy, myśli przewodnich, wskazówek i szansy poprawy. Wyraźnie zaświadczenia także, iż Biblia jest regułą, według której winny być oceniane wszystkie nauki i doświadczenia.

Joel 2,28.29; Dz. Ap. 2,14-21; Hebr. 1,1-3; Obj. 12,17; 19,10.

ŻYCIE CHRZEŚCIJAŃSKIE

PRAWO BOŻE

Wielkie zasady prawa Bożego zostały zawarte w dziesięciu przykazaniach i zilustrowane życiem Jezusa. Wyrażają miłość Boga, Jego wolę i cel, dotyczący ludzkiego postępowania i stosunków międzyludzkich, i obowiązują ludzi wszystkich stuleci. Normy te są podstawą przymierza Boga ze swym ludem i probierzem na sądzie Bożym. Dzięki Duchowi Świętemu wskazują na grzech i budzą uczucie potrzeby Zbawiciela. Zbawienie jest w całości darem łaski, nie wynikiem uczynków, jednakże jego owocem jest posłuszeństwo wobec przykazań. Posłuszeństwo to rozwija charakter chrześcijański i prowadzi do pomyślności. Jest dowodem naszej miłości wobec Pana, jak również naszego zainteresowania bliźnimi. Posłuszeństwo wiary ukazuje Chrystusową moc przekształcającą życie i tym samym wzmacnia chrześcijańskie świadectwo.

2 Mojż. 20,1-17; Ps. 40,7.8; Mat. 22,36-40; 5 Mojż. 28,1-14; Mat. 5,17-20; Ps. 19,7-14; Jan 15,7-10; Rzym. 8,3.4;
1 Jana 5,3; Efez. 2,8-10.

SOBOTA (DZIEŃ PAŃSKI)

Dobroczynny Stwórca po sześciu dniach dzieła stworzenia odpoczął siódmego dnia, ustanawiając sobotę pamiątką stworzenia dla wszystkich ludzi. Czwarte przykazanie niezmiennego prawa Bożego nakazuje przestrzeganie soboty, siódmego dnia, jako dnia odpoczynku, czci i służby zgodnie z nauką i przykładem Jezusa, Pana sabatu. Sobota jest dniem radosnej społeczności z Bogiem i bliźnimi. Jest symbolem naszego odkupienia w Chrystusie, znakiem uświęcenia, poręką naszej przynależności do Boga oraz przedsmakiem wiecznej przyszłości w Królestwie Bożym. Sobota jest ustanowionym znakiem wiekuistego przymierza między Bogiem a Jego ludem. Radosne przestrzeganie tego świętego czasu od wieczora [w piątek] do wieczora [w sobotę], od zachodu [w piątek] do zachodu [w sobotę], jest uczczeniem boskiego dzieła stworzenia i odkupienia.

1 Mojż. 2,1-3; 2 Mojż. 20,8-11; 31,13-17; Łuk. 4,16; Hebr. 4,1-11; 5 Mojż. 5,12-15; Izaj. 56,5.6; 58,13.14; Mat. 12,1-12;
3 Mojż. 23,32; Mar. 1,32; Ez. 20,12.20.

SZAFARSTWO

Jesteśmy szafarzami dóbr Boga, obdarzonymi przez Niego czasem i możliwościami, uzdolnieniami i dobrami materialnymi, błogosławieństwami ziemi i jej zasobów. Jesteśmy wobec Niego odpowiedzialni za właściwe używanie tego wszystkiego. Boże prawo własności uznajemy przez wierną Jemu i bliźnim służbę, i poprzez oddawanie dziesięcin i składanie darów dla zwiastowania Jego Ewangelii, jak również wsparcia i rozwoju Jego Kościoła. Szafarstwo jest przywilejem, danym nam przez Boga, abyśmy wzrastali w miłości i zwyciężyli nad egoizmem i chciwością. Szafarz cieszy się z błogosławieństw, które otrzymują inni dzięki jego wierności.

1 Mojż. 1,26-28; 2,15; 1 Kron. 29,14; Agg. 1,3-11; Mal. 3,8-12; Mat. 23,23; 2 Kor. 8,1-15, Rzym. 15,26.27.

CHRZEŚCIJAŃSKIE ZACHOWANIE

Zostaliśmy powołani, aby stać się ludem pobożnym, myślącym, wrażliwym, działającym zgodnie z zasadami Nieba. Aby więc Duch Boży mógł w nas odtworzyć charakter naszego Pana, winniśmy poświęcić swe życie tym tylko sprawom, które wprowadzają w nasze życie chrześcijańską czystość, zdrowie i radość. Oznacza to, że nasze przyjemności i rozrywki powinny wyrażać najwyższy poziom chrześcijańskiego smaku i piękna. Uwzględniając różnice kulturowe, powinniśmy dbać o to, aby nasz ubiór odznaczał się prostotą, skromnością i czystością, był odpowiedni dla tych, których prawdziwe piękno nie leży w wystroju zewnętrznym, lecz w niezniszczalnym klejnocie łagodnego i cichego ducha. Oznacza to także, że powinniśmy dbać o nasze ciała, ponieważ są świątynią Ducha Świętego. Dostarczając ciału odpowiedniego ruchu i odpoczynku, mamy również stosować możliwie najzdrowszą dietę i

wstrzymywać się od pokarmów określonych w Piśmie Świętym jako nieczyste. Ponieważ napoje alkoholowe, tytoń i niewłaściwie stosowanie środków leczniczych, jak również narkotyki, są szkodliwe dla naszego ciała, mamy się od nich wstrzymać. Powinniśmy w zamian włączyć się w to wszystko, co prowadzi nasze myśli i ciało do posłuszeństwa Chrystusowi, który pragnie, aby nasze życie było pełnowartościowe, szczęśliwe i dobre.

1 Jana 2,6; Efez. 5,1-21; Rzym. 12,1.2; 1 Kor. 6,19.20; 10,31; 1 Tym. 2,9.10; 3 Mojż. 11,1-47; 2 Kor. 10,5; 6,14-7,1;
1 Piotra 3,1-4; 2 Kor. 10,5; Filip. 4,8; 3 Jana 2.

MAŁŻEŃSTWO I RODZINA

Małżeństwo zostało przez Boga ustanowione w Edenie i potwierdzone przez Jezusa jako związek na całe życie między mężczyzną i kobietą w partnerstwie i miłości. Dla chrześcijanina związek małżeński to połączenie się zarówno z Bogiem, jak i ze współmałżonkiem, toteż powinni się łączyć tylko tacy partnerzy, których łączy wspólnota wiary. Wzajemna miłość, godność, szacunek i odpowiedzialność są podstawą związku, który przecież ma odzwierciedlać miłość, świętość, bliskość i trwałość więzów, jakie łączą Chrystusa z Jego Kościołem. Jeżeli chodzi o rozwód, to Jezus nauczył, że osoba, która rozwodzi się ze współmałżonkiem ? z wyjątkiem wszeteczeństwa ? i wstępuje ponownie w związek małżeński, popełnia cudzołóstwo. Chociaż niektóre związki rodzinne dalekie są od idealnych, to jednak małżonkowie, którzy złączeni są ze sobą w Chrystusie, mogą osiągnąć jedność w miłości, dzięki prowadzeniu przez Ducha Świętego i pomocy Kościoła. Bóg błogosławi rodzinie i pragnie, aby jej członkowie nawzajem sobie pomagali, aż do osiągnięcia całkowitej dojrzałości. Rodzice powinni wychować swoje dzieci w miłości i posłuszeństwie dla Pana. Własnym przykładem i słowem powinni uczyć je, że Chrystus jest miłosiernym, ale wymagającym wychowawcą, że jest zawsze łagodny i opiekuńczy, i pragnie, aby stały się członkami Jego ciała, a więc Bożą rodziną. Zacieśnienie więzów rodzinnych jest jedną z zasadniczych cech końcowego poselstwa ewangelicznego.

1 Mojż. 2,18-25; 5 Mojż. 6,5-9; Jan 2,1-11; 2 Kor. 6,14; Efez. 5,21-33; Mat. 5,31.32; Przyp. Sal. 22,6; Efez. 6,1-4;
Mal. 4,5.6; Mar. 10,11.12; 1 Kor. 7,10.11.

RZECZY OSTATECZNE

SŁUŻBA CHRYSYTA W NIEBIAŃSKIEJ ŚWIĄTYNI

W niebie znajduje się świątynia, prawdziwy przybytek, który Pan zbudował, a nie człowiek. W niej właśnie Chrystus służy dla nas, udostępniając wierzącym dobro swej pojednawczej ofiary złożonej ongiś za wszystkich na krzyżu. Jezus został ustanowiony naszym wielkim Arcykapłanem i zaczął swoją wstawienniczą służbę w chwili wniebowstąpienia. W roku 1844, przy końcu proroczego okresu 2300 lat, przystąpił do drugiej i ostatniej fazy swej pojednawczej służby. Jest to dzieło zaocznej fazy sądu Bożego (tę fazę sądu nazywa się także sądem

śledczym), stanowiącej składową część w dziele ostatecznego i całkowitego rozprawienia się z grzechem; symbolizowało ją zaś oczyszczenie starotestamentalnej świątyni hebrajskiej w Dniu Pojednania. W służbie o wymowie symbolicznej świątynia była oczyszczana przez krew ofiar zwierzęcych, rzeczy niebieskie natomiast miały być oczyszczone doskonałą ofiarą krwi Jezusa. Ten sąd ukazuje istotom niebieskim, że kto spośród umarłych zasnął w Chrystusie, jest godzien dzięki Niemu wziąć udział w pierwszym zmartwychwstaniu. Ukazuje także, że ten, kto spośród żywych trwa w Chrystusie, zachowuje przykazania Boże i wiarę Jezusa, jest tym samym gotów dzięki Niemu, aby być wziętym do Jego wiecznego Królestwa. Sąd ten potwierdzi sprawiedliwość Bożą w zbawieniu tych, którzy wierzą w Jezusa. Ogłasza, że ci, którzy pozostaną wierni Bogu, otrzymają Jego Królestwo. Ukończenie przez Chrystusa arcykapłańskiej posługi w świątyni niebiańskiej wyznaczy koniec czasu łaski dla ludzi przed powtórny Jego przyjściem.

Hebr. 1,3; 2,16.17; 4,14-16; 8,1-5; 9,11-28; 10,19-22; Dan. 7,9-27; 8,13.14; 9,24-27; 4 Mojż. 14,34; Ez. 4,6; 3 Mojż. 16; Obj. 14,6.7; 20,12; 14,12; 22,12.

POWTÓRNE PRZYJŚCIE CHRYSSTUSA

Powtórne przyjście Chrystusa jest błogosławioną nadzieją Kościoła i wspaniałym ukoronowaniem Ewangelii. Przyjście Zbawiciela będzie rzeczywiste, osobiste, widzialne i ogólnoswiatowe. Gdy On powróci, sprawiedliwi spośród umarłych zostaną wzbudzeni z martwych i wspólnie ze sprawiedliwymi spośród żyjących zostaną uwielbieni i przeniesieni do nieba, podczas gdy niesprawiedliwi umrą. Niemal całkowite wypełnienie się większości prorocत्व, łącznie z obecnym stanem świata, wskazuje na to, że powrót Chrystusa jest bliski. Czas tego wydarzenia nie został objawiony, dlatego winniśmy być gotowi zawsze.

Tyt. 2,13; Hebr. 8,28; Jan 14,1-3; Dz. Ap. 1,9-11; Obj. 1,7; 14,14-20; 19,11-21; Mat. 26,63.64; 1 Tes. 4,13-18; 5,1-6; 1 Kor. 15,51-54; 2 Tes. 1,7-10; 2,8; Mat. 24,14; 14,43.44; Mar. 13; Łuk. 21; 2 Tym. 3,1-5.

ŚMIERĆ I ZMARTWYCHWSTANIE

Zapłatą za grzech jest śmierć. Lecz Bóg, który jedynie jest nieśmiertelny, udzieli życia wiecznego swoim odkupionym. Aż do tego dnia śmierć jest dla ludzi stanem nieświadomości. Gdy Chrystus, który jest naszym życiem, pojawi się, sprawiedliwi wzbudzeni z martwych i sprawiedliwi żyjący zostaną uwielbieni oraz wzięci do nieba, aby tam spotkać swego Pana. Wtóre zmartwychwstanie - niesprawiedliwych, będzie miało miejsce tysiąc lat później.

1 Tym. 6,15.16; Rzym. 6,23; 1 Kor. 15,51-54; Kazn. Sal. 9,5.6; Ps. 146,3.4; Jan 11,11-14; Kol. 3,4; 1 Tes. 4,13-17; Jan 5,28.29; Obj. 20,1-10.

MILENIUM I KONIEC GRZECHU

Milenium to tysiącletnie królowanie Chrystusa z Jego świętymi w niebie, w czasie pomiędzy

pierwszym a drugim zmartwychwstaniem. W tym czasie, gdy grzeszni umarli będą sądzeni, ziemia będzie zupełnie pusta; bez żyjących mieszkańców. Przebywać na niej będą jedynie szatan i jego aniołowie. Przy końcu tego okresu Chrystus wraz ze swoimi świętymi i Miastem Świętym zstąpi z nieba na ziemię. Wtedy zostaną wzbudzeni z martwych niesprawiedliwi i wspólnie z szatanem i jego aniołami otoczą to miasto, lecz wówczas ogień Boży pochłonie ich i oczyści ziemię. W ten sposób wszechświat na zawsze uwolniony zostanie od grzechu i grzeszników.

Obj. 20; Mal. 3,19; Jer. 4,23-26; 1 Kor. 6,2.3; Ez. 28,18; Obj. 21,1-5.

NOWA ZIEMIA

Na nowej ziemi, na której sprawiedliwość zamieszka, Bóg da wieczny dom odkupionym, a otoczenie uczyni doskonałym dla wiecznego życia, miłości, szczęścia i nauki w Jego obecności. Tutaj bowiem sam Bóg zamieszka ze swoim ludem, a ból i śmierć przeminą. Wielki bój zostanie zakończony i grzechu więcej nie będzie. Cała przyroda, ożywiona i nieożywiona, przyzna, że Bóg jest miłością; On też królować będzie na wieki. Amen.

2 Piotra 3,13; Izaj. 35; 65,17-25; Mat. 5,5; Obj. 21,1-7; 22,1-5; 11,15.

Przekład z wersji angielskiej (teksty biblijne mogą się nieznacznie różnić od wersji oryginalnej w związku ze specyfiką języka polskiego).

?Fundamental Beliefs of Seventh-day Adventist?,

w: ?Seventh-day Adventist Church Manual?,

General Conference of Seventh-day Adventist, Silver Spring 1990,

oraz General Conference of Seventh-day Adventist, St. Louis 2005.